

Redactor de specialitate:

Răzvan Toma

Corectură:

Corectura.ro / Evelin Ceciu

Concept grafic copertă:

Hadrian Mateescu și Mihaela Mănoiu

Tehnoredactor:

Mihaela Mănoiu

Elemente grafică coperte: © Shutterstock

Editorul mulțumește Dlui Sebastian Câmpeanu și redacției *Gazetei Sporturilor* pentru fotografiile puse la dispoziție

© 2026 Editura CUANTIC / Mara Distribution Services SRL pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate

www.edituracuantic.ro

+4 0730-52.52.52

e-mail: comenzi@edituracuantic.ro

facebook.com/edituracuantic

instagram.com/edituracuantic

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLAG, OVIDIU

Tim Câmpeanu : viața în alb și negru / Ovidiu Blag. -

București : Cuantic, 2026

ISBN 978-630-6653-79-9

796.332

929

Avertisment: Distribuirea, copierea sau piratarea conținutului acestei cărți sunt pedepsite de lege. Nicio parte nu poate fi reprodusă, copiată sau difuzată în orice mijloace (scris, video, foto etc.) fără acordul scris din partea editorului, exceptând citate scurte în limita a 100 de cuvinte sau recenzii. Toți cei care au scris sau au contribuit la această lucrare au respectat legea, au depus timp, pricepere și energie, astfel încât dumneavoastră să citiți, să împărtășiți cu ceilalți valorile și învățămintele din această carte, într-un mod asumat, legal și responsabil.

OVIDIU BLAG

TIM CÂMPEANU

VIAȚA ÎN ALB ȘI NEGRU

CUANTIC

București
2026

CUPRINS

CĂLĂTORIE PÂNĂ LA CAPĂTUL INIMII	9
PREAMBUL	13
TIM, CUVÂNT-ÎNAINTE	18
TIM ȘI „U” CLUJ, O POVESTE FĂRĂ SFÂRȘIT	19

I. COPILĂRIA

1. Clujul acelor ani	31
2. „Unde altundeva să mă nasc decât la Cluj?”	35
3. Mica, Ticu și celelalte rude dragi sufletului său	36
4. Întâlnirile Câmpenilor, o poezie	44
5. O altă icoană, bunica	45
6. Viață de cartier	46
7. Legitimarea la „U”	51
8. Școala generală	53
9. Vacanțele de vară / Ciucea	58
10. Liceul „Emil Racoviță”	61
11. Două evenimente majore	64
12. Contextul debutului. Puțină istorie „U” din acei ani	66

II. EVOLUȚIA

1. Primii pași de... pitic	75
2. Antrenorii	77
3. La seniori	86
4. Timp liber	90
5. Fetele	92
6. Prima și ultima poveste adevărată de dragoste	94
7. Primul gol pentru „U”, primul șoc al mamei	96

III. MATURITATEA SPORTIVĂ

1. Universitatea Cluj 1974 – 1982	101
2. Convocarea la naționala de juniori	109

3. Marea Emoție, Marea Întâlnire	110
4. Cel cu nebunia	112
5. Încă un episod cu pumni.....	114
6. ABBA, că așa se spunea pe atunci	115
7. L-a adoptat încă o familie	117
8. Se completează lotul familiei Câmpeanu. În plus, Tim vede lumea largă.	119
9. Bine, bine, dar ce mâncăm?	125
10. Vin convocările sub tricolor.	
Dar și imensa dezamăgire a ratării din meciul cu Ungaria.....	127

IV. MOMENTUL STEAUA

1. Motivul plecării de acasă.....	131
2. Faza cu Laleaua Neagră	135
3. Vine Lada în familie.....	138
4. Apar banii serioși, nu glumă.....	139
5. Scornicești, nu!	142

V. REVENIREA

1. Ca acasă nu e nicăieri	149
2. Școală și fotbal	156
3. Viață grea, mâncare puțină, viață culturală pe sărite	158
4. Miroase frumos a nostalgie	161
5. Și totuși familia.....	165

VI. GERMANIA

1. Contextul.....	171
2. Franța – Germania, traseul	173
3. Un tunisian cu suflet cât China.....	175
4. Viza blitz. Problemele, multe	176
5. Borussia Mönchengladbach, ce echipă, ce șansă, ce ratare din cauza politicii.	178
6. Gândurile erau mereu acasă, la Cluj	182
7. Nu se poate în Bundesliga, încercăm la ligi mai mici. Și învățăm germana între timp	184

8. Puțin alcool, de încurajare. Apoi schimbarea numelui, să o rupă cu trecutul.....	187
9. O infuzie de curaj.....	189
10. Spiritul de afacerist nu era domeniul său forte, asta era evident.....	191
11. Acum deveniseră o familie și mai mare. Unii veneau în Germania, el ajungea din nou la Cluj, în vizită.....	192
12. Acum a sosit vremea să antreneze cu adevărat.....	193
13. În sfârșit: antrenor al primei echipe de la Düsseldorf.....	196
14. Die Toten Hosen au făcut o magie pentru Fortuna Düsseldorf, devenind sponsorii principali ai formației	200
15. Iarăși mirajul fotbalului, din nou creierul ia hotărârea înțeleaptă	206
16. Totuși, România e România.....	210
17. Nu mai e cum a fost, dar tot e cumva.....	212
18. Copiii	215
NICIODATĂ NU SE TERMINĂ POVEȘTEA LUI TIM.....	218
FINALUL.....	227
CE SPUNE LUMEA DESPRE TIM	241
Romulus Câmpeanu (vărul său, fiul lui Remus Câmpeanu).....	241
Călin Câmpeanu (fratele lui Tim)	245
Răzvan Toma (jurnalist).....	247
Mircea Barna (fost baschetbalist de lot național).....	250
Ionel Dobrotă (coleg de echipă la „U”)	252
Gavrilă Balint (internațional român, coleg la Steaua).....	254
Ștefan Iovan (căpitanul Stelei la Sevilla)	255
Aurel Rațiu (jurnalist)	257
Marius Ruja (suporter al cărui idol este Tim).....	260
Dinu Popescu (suporter „U” Cluj, autor al textului pentru imnul echipei).....	264
Romulus Lazăr (marketing „U” Cluj, suporter al echipei)	271
Lucian Chiorean (suporter „U” Cluj încă din anii '70).....	272
Cristinel Pojar (fotbalist emblematic al Universității)	274
Remus Câmpeanu (istoric, vărul lui Tim Câmpeanu).....	277
Marius Popescu (fotbalist, coleg de echipă).....	280
Sorin Bagiu (coleg de cameră cu Tim, fost președinte la „U” Cluj).....	284

Octavian Cojocaru (jurnalist)	286
Călin Mișan (suporter „U” Cluj încă din anii '70).....	293
Călin Bârsan („Bătrânul”, suporter „U”)	294
Christoph Kramer (campion Mondial în 2014)	296
Radu Constantea, Președinte FC Universitatea Cluj.....	301
TIM - STATISTICA DIN SPATELE POVEȘTII.....	303
MULȚUMIRI	328

PREFAȚĂ CĂLĂTORIE PÂNĂ LA CAPĂTUL INIMII

**E o carte-testament pentru suporterii
Universității Cluj. Mingea e din nou la
Tim Câmpeneanu**

Alin Fornade

TIM. Un nume melodios ca un gong. Publicul freamătă. Începe spectacolul, cortina se ridică. Pare a fi un nume de scenă cum artiștii purtau de la Copacabana la Maracanã. Sau la Clujana. Acolo a învățat Tim trucurile cu care mai târziu îi păcălea pe portari. Nu era nisip ca în Brazilia, era un „teren de scoarță”, format din resturile bucăților de piele folosite pentru tăbăcit de fabrica de încălțăminte.

Legenda

Citit invers e MIT. Și nu e nicio greșeală. A fost un atacant al cărui har a bucurat generații. Poate doar Mircea Luca și Ivansuc au mai lăsat cadou atâtea povești și întâmplări cu iz legendar. Suporterii Universității Cluj veneau și la antrenamente pentru a-și urmări idoli, pentru a nu rata vreun dribling al lui Tim sau un gol spectaculos. Vestea se răspândea rapid în tot orașul și chiar mai departe. Nu erau pe atunci conturi de WhatsApp, dar grupurile de microbiști analizau fazele și completau cu umor și imaginație relatarea.

Loviturile sale libere sunt o formă de poezie. Mereu găsea rima potrivită. Îmi spunea, într-o convorbire pe care am avut-o

CAPITOLUL 1. CLUJUL ACELOR ANI

Înainte de anul în care se năștea Tim, adică înainte de 1957, Clujul nu simțea că va veni peste el un moment al apariției cartierelor de-acum celebre, adică Gheorgheni, Mănăstur, Mărăști sau Zorilor. Pe ceea ce azi denumim Gheorgheni erau case ale hoștezenilor (celebri cultivatori de legume), în locul Mărăștiului erau niște întinderi de ape și mlaștini, Mănășturul era un sat, iar pe porțiuni din actualul Zorilor era dispărutul cartier majoritar maghiar denumit Sinuța și, în rest, un fel de extensie a Feleacului, mai mult cu grădini și spații nelocuite. Așa, cu titlul de cartiere, să fi existat Bulgaria, Iris, cartiere sărace, și Andrei Mureșanu, cartier de elită și atunci, și acum.

Ei bine, coincidență, cam din acel 1957 în care a văzut Tim lumina zilei, au început să se proiecteze cartierele de blocuri de care aminteam. În timp, în locul maidanului pe care copiii băteau mingea s-au ivit primele blocuri de locuit, adică un acel ceva care a schimbat multe dintre obiceiurile deja existente. Copiii au fost primii care au și reacționat, adaptându-se și transformând aleile dintre blocuri în terenuri de minifotbal sau întinzând o sfoară pentru partide de tenis cu piciorul. Alții au transformat celebrele bătoare de covoare în porți solitare ce se pretau foarte bine la câte un meci de 2 pe 2 cu un singur portar. Acesta arunca

mingea, cu spatele la jucători, cel mai ager intra în posesia ei și de-aici începea dulcea nebunie a unui meci de „care pe care” însoțit de strigăte de bucurie la golurile marcate, dar și de momentele în care câte o mămică îngrijorată descompunea lotul chemându-și odrasla la masă.

1957 a adus schimbări și în ceea ce privește transporturile. Autobuzele începeau să lege orașul propriu-zis de zonele industriale complexe care apăruseră. Era o schimbare majoră să poți să te deplasezi pe distanțe lungi cu autobuzele. Uneori se făceau aceste drumuri de către cetățeni doar din simplă curiozitate, pentru a admira... peisajul. Chiar și protagonistul acestui volum a simțit această schimbare majoră în ceea ce privește urbanismul, familia sa mutându-se din casa la curte într-un bloc din cartierul Gheorgheni. Iar cartierul Gheorgheni era într-adevăr ceea ce se cheamă o „apariție”: spații verzi, totul gândit în amănunt, celebrele complexuri (precursorile mallurilor de azi), spații imense pentru vremea aceea, chiar dacă mai apoi s-a dovedit să marfa era ca și inexistentă. Totuși, oricâte zâmbete condescendente ar stârni azi o asemenea realizare urbanistică, pentru vremurile acelea era un lucru deosebit. Și nu degeaba familia Câmpeanu chiar a simțit o schimbare, pentru că locuirea la bloc nu a semănat neapărat cu o ruptură a vieții de dinainte, ci a fost o mutare înspre... modernitate.

În 1957 apare și Casa de Cultură a Studenților din Cluj, un edificiu care mai apoi avea să devină un adevărat pol cultural, la începuturi cu celebrele brigăzi artistice care înfierau nemunca și lenea. Dar și care, pe alocuri, aveau să strecoare „șopârle” la adresa regimului comunist. Mai apoi, an de an, acolo orașul avea să se regăsească în spectacole de referință din foarte multe domenii artistice: muzică populară,

simfonică, jazz, teatru și altele. Într-adevăr, menirea sa, aceea de a promova realizările artistice ale studențimii clujene, se poate spune că s-a realizat. În lipsă de altceva, să fii parte la un concert de jazz, să spunem, care avea loc acolo, era un lucru deosebit. La fel de adevărat este și faptul că în acel ansamblu de piațetă, în care ființa Casa de Cultură a Studenților, viața pulsa: exista Biblioteca Universitară, clădire impunătoare, existau clinicile universitare pe unde studenții mișunau și, de ce nu, exista în proximitate „floașterul” (adică strada principală a orașului, strada de promenadă, la începutul căreia la un moment dat apăruse un soi de cafenea-loc de disidență, pe numele ei niciodată oficial, Croco). Tim, și nu numai el, ci și foarte mulți sportivi, nu erau străini deloc nici de mișcările artistice de la această casă de cultură, nici de tentațiile celui corso ardelenesc, loc de plimbare, dar și de... „staționare”.

Cam atunci se dezvelește bustul lui Emil Racoviță, la 10 ani după decesul acestuia (în zona Hașdeu). Este un cadru devenit familiar, o lucrare care tronează în acea zonă și care atrage și acum, mai cu seamă că în proximitatea sa ființează Muzeul de Speologie și Facultatea de Geografie. Zona Hașdeu înseamnă, de fapt, zona căminelor studențești, un campus care avea să dea identitate orașului, devenind, în timp, pe lângă un loc de învățătură, și unul de distracție, chefuri și chiar mică speculă într-o vreme de o sărăcie lucie. Complexul acesta studențesc de pe strada Hașdeu începuse a se construi în anul 1960, mai apoi zona dezvoltându-se și ajungând chiar să aibă o identitate clară prin numărul imens de studenți, prin spațiile verzi generoase, prin faptul că exista cel puțin o cantină la care se putea mânca la prețuri foarte mici și, nu în ultimul rând, pentru că acolo, în acest cartier, aveau să locuiască primii studenți străini

din Cluj. În același timp, zona Hașdeu, cu studenții ei cu tot, avea să devină un adevărat pol al iubirii pentru echipa „U” Cluj, tinerii studenți regăsindu-se în idealurile aceste formații și, la rândul lor, dându-i identitate.

Deloc întâmplător, bineînțeles căpătând alte dimensiuni, la 60 de ani de la acel moment, celebrul Hașdeu este și acum un fel de bază pentru cei ce sărbătoresc victoriile lui „U” sau își îneacă amarul după înfrângerile echipei. E încă un semn că istoria acestei echipe are borne bine definite.

Ei bine, în acel 1957 plin de atâtea evenimente de referință, și poate nu întâmplător, se naștea acest magician al fotbalului, Tim Câmpeanu. Destinul său s-a identificat cu echipa, care a fost a doua casă a familiei sale, iar realizările lui au adus glorie acestui club.

CAPITOLUL 2.

„UNDE ALTUNDEVA SĂ MĂ NASC DECÂT LA CLUJ?”

Tim s-a născut într-o zi de vară, pe 12 iulie 1957. Atât de frumos se referă el la această zi:

Bineînțeles că Universul a vrut să mă nasc la Cluj, unde altundeva să mă fi născut mai bine decât aici? Și nu oriunde în Cluj, ci la renumita maternitate „Stanca”. Cum se spune, am văzut lumina zilei. Bănuiesc că atunci când m-am născut a fost o zi frumoasă de vară, cu cer senin, iar soarele cred că strălucea mai tare decât de obicei! Sau poate a fost o zi furtunoasă, cu tunete și fulgere... Oricum, vieții mele i s-ar fi potrivit orice vreme, așa cum o să se dovedească a fi fost viața mea de după acest start din 12 iulie al anului 1957.

Talentul de povestitor al lui Tim nu-l întrevădeam, dar o să vă convingeți citind această carte nu doar de faptul că îl are, ci și de farmecul său scriitoricesc ce îmbină concizia, exactitatea datelor sau notele de ironie și autoironie cu meșteșugul unui adevărat condeier. Dar cine știe dacă acest 12 iulie e întâmplător. Dacă socotim că într-un 12 iulie se nașteau Constantin Noica (filosof), Pablo Neruda (poet) sau George Eastman (fondatorul companiei Kodak), putem să ne gândim că Tim a dobândit câte ceva de la cei trei, reușind să „lucreze” cu tușe ce țin de poezie, filosofie proprie, totul construit în imagini sugestive.

CAPITOLUL 3.

MICA, TICU ȘI CELELALTE RUDE DRAGI SUFLETULUI SĂU

Iată ce tablouri minunate poate zugrăvi Tim, atunci când vorbește despre părinții și rudele sale:

Înainte cu vreo doi ani de a apărea eu în peisaj, tatăl meu își începea cariera de economist la fabrica de cherestea din Poieni. Era un sat care pe vremea aceea ajunsese să aibă o populație de aproape 10.000 de locuitori, un sat prosper ca urmare a acestei fabrici care, am înțeles, fusese inițiată încă de pe la începutul anului 1900 și apoi adusă la un alt nivel, superior, după naționalizare. Acolo, la Poieni, a avut norocul să o cunoască pe cea mai frumoasă fată din Ciucea, care lucra ca asistentă la cabinetul medical din Poieni. Băiat deștept, tatăl meu nu a ratat ocazia și a reușit nu doar s-o cucerească, ci și s-o ia de soție. La scurtă vreme, s-au mutat în Cluj, la casa parintească a tatălui meu. O casă plină de istorie. Casa de pe strada Fabricii nr. 66 era cunoscută nu numai de locuitorii cartierului „Bulgaria”, ci și de cei mai multi clujeni. Bunicul, un om de un caracter deosebit, a reușit să salveze casa de expropriere de către comuniști, donând aripa dreaptă bisericii, iar în partea din față a casei s-au deschis trei magazine: o alimentară, o măcelarie și o frizerie. În partea din spate locuia familia. Astfel, cu inventivitatea sa remarcabilă și spiritul de supraviețuitor specific acelor vremuri greu de suportat, bunicul meu a fost artizanul acestui adevărat miracol, respectiv al păstrării casei. Acolo locuiam așa: bunicii, unchiul Ovidiu cu mătușa Ana, unchiul Emil și noi. Aici, la sfârșit de săptămână, se întâlneau toți „Câmpenii”. Remus, fratele cel mai mic, venea întotdeauna când nu era în

cantonament cu „U”. Erau patru frați: Ovidiu, Septimiu, Emil și Remus, precum și o soră, Leti. Remus făcuse dreptul, tanti Leti medicina, iar taică-meu, Ovidiu, și Emil erau economiști.

Despre cartierul Bulgaria există o referire a unui mare susținător al echipei de fotbal Universitatea Cluj, celebrul istoric Gh. I. Bodea, cel care a scris volumele epice *Agora U*. Bodea avea să devină un apropiat al lui Remus Câmpeanu. Iată ce spune istoricul despre cartierul în care a locuit familia Câmpeanu:

În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, turcii i-au măcelărit pe bulgarii care se răsculasera împotriva stăpânirii otomane. Mulți s-au refugiat în Imperiul Austro-ungar, la Viena, la Budapesta. Unii au ajuns și la Cluj, au cumpărat pământuri în zona Canalului Morii, s-au așezat lângă Someș, lângă apă. N-au venit mulți, vreo 15-20 de familii. Orașul nu era dezvoltat, ei s-au stabilit undeva pe lângă periferie. S-au ocupat cu agricultura, au cultivat intensiv legume, zarzavaturi. Așa a apărut cartierul „Bulgaria”. Au avut și o moară, era cunoscută ca moara lui Petcu. De fapt, era Petcov, tot un bulgar. (sursa: gsp.ro, articol semnat Alin Fornade, 18 august 2011).

Sigur că în epocă sunt cunoscute dramele familiilor de hoștezeni care locuiau în zonă, familii care au fost obligate de comuniști să renunțe la case și să fie mutate forțat la bloc, mulți dintre aceștia ajungând să se sinucidă din cauza acestor măsuri luate de către noile structuri de forță din România.

În ceea ce privește numele celui invocat mai sus, Gh. I. Bodea, el a însemnat enorm pentru Remus Câmpeanu, între cei doi stabilindu-se și apoi consolidându-se o prietenie care a dăinuit zeci de ani. Marele istoric clujean a elaborat o adevărată operă, *Agora U*, volume realizate cu sprijinul